

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת פְּנִיחָס

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶז שׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרִכִּים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹּרַךְ כ"א - חֻלַּק כ"ז

קוֹנְטֵרְס 627

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סִפְרֵי הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוּר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ספר

במחיצת הרשב"י

דרשה

לחזוק למוד הזהר הקדוש

שנאמר ע"י ב"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א

בביהמ"ד עטרת ישעיה האלמין

בעיה"ק בית שמש ת"ו

בשב"ק פרשת בהעלותך תש"ע לפ"ק

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

בעיה"ק בית שמש תובב"א

אלול תש"ע לפ"ק

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

זְכִינוּ לְהוֹצִיא לְאוֹר סֵפֶר "אוֹרוֹת הַזֹּהַר"

וּבוּ י"ב סְפָרִים - בְּנֶגֶד י"ב שְׁעָרֵי גֵן עֵדֶן

שֶׁבַל הַמְּפִיץ הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ זוֹכֵה לְכֹף

– הַהִבְטָחוֹת הַגְּדוּלוֹת שֶׁל הַרְשֵׁב"י (בַּזֶּהר תְּרוּמָה קכ"ח): –

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי זִיע"א:

מַעֲיֵד אֲנִי עָלֵי שָׁמַיִם וָאָרֶץ, שֶׁבַל הַמְּזוּבָה אֶת הַרְבִּיּים [בַּהֶפְצֵת הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ]

מִתְעַלָּה בְּשֵׁלֶשׁ מַעְלוֹת, מֵה שָׂאִין כָּל אָדָם זוֹכֵה לָזֶה

א. כּוֹפֵה אֶת מַלְכוּת הַרְשֵׁעָה.

ב. עוֹשֶׂה נְחֻת רוּחַ וְעָלוּי לְהֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ.

ג. מַעְמִיד אֶת כָּל הָעוֹלָם שְׁלֵא יִחָרֵב, וּמַרְבֵּה שְׁלוֹם.

וְעַל זֶה מִבְּטִיחַ לוֹ הַרְשֵׁב"י:

א. זוֹכֵה לְרְאוֹת בְּנִים לְבָנָיו.

ב. זוֹכֵה לְעֲשִׂירוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה.

ג. זוֹכֵה לְעוֹלָם הַבָּא.

ד. אֵין שׁוֹם אֶחָד שֶׁיִּכּוֹל לְהִזִּיק וּלְהַרְעֵ לוֹ.

ה. נִכְנָס לְשָׁנַיִם עֶשֶׂר שְׁעָרֵי גֵן עֵדֶן – וְאֵין מוֹזֵה בְּיָדוֹ.

ו. מְשַׁפְּעִים עָלָיו שְׁפַע בְּרָכָה וְהַצְלָחָה לוֹ בְּכָל עֲנִינָיִם לוֹ וּלְזָרְעוֹ עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת.

ז. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהַרְשֵׁב"י מְבָרְכִים אוֹתָם בְּכָל הַבְּרָכוֹת שֶׁנִּתְבָּרַךְ בָּהֶם אֲבֹתָם

אֲבִינוּ, שֶׁגַם הוּא קָרַב אֶת כּוֹלָם לְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

ח. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹרָא לְאַרְבַּע מַחְנוֹת מְלָאכִים עֲלִיוֹנִים וּמְלִוִּים אוֹתוֹ, וְנִכְנָס

לְשַׁבְּעֵם עוֹלָמוֹת גְּנוּזִים (גִּמְטְרִיא "סוֹד"), שְׁלֵא זוֹכֵה בָּהֶם שׁוֹם אָדָם אַחֵר –

וּמִיָּחָדִים רַק לוֹ.

שַׁע"י "חֲבֵרָה מִזְכֵּי הַרְבִּיּים הָעוֹלָמִי"

מַפְעֵל עוֹלָמִי לְהַצֵּלֶת הַדָּת

רְחוֹב נַחַל לְכִישׁ 24/8 רַמַּת בֵּית שֶׁמֶשׁ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

טֵל: 054-843-6784 / פַּקְס: 02-995-1300

שֶׁל רְצוּעָה בְּנֶגֶד שֶׁלשׁ קְדוּשׁוֹת,
שֶׁהֵן קְדוּשׁ קְדוּשׁ קְדוּשׁ, (רְצוּעָה)
קְדוּשָׁה לֵף יִשְׁלָשׁוּ. וְצָרִיף לְכַרְף
אוֹתָן בְּשִׁבְעַ בְּרֻכּוֹת, שֶׁהֵן שִׁבְעַ
בְּרֻכּוֹת שֶׁל קְרִיאַת שְׁמַע - בְּשַׁחַר
שְׁתַּיִם לְפָנֶיהָ וְאַחַת לְאַחֲרֶיהָ,
וּבְעֶרְב שְׁתַּיִם לְפָנֶיהָ וְאַחַת לְאַחֲרֶיהָ.

וּבִלְבָּהּ בַּחֲפָה, שֶׁהִיא בְּצוּרַת כַּנְפֵי
מְצוּהָ, בְּצִיצִיּוֹת מְזֻהָבוֹת, וְתַכְלַת
וְלָבָן, כֶּסֶף דִּין וְכֶסֶף רַחֲמִים,
כָּלֹל זֶה בְּזֶה. וְכַמָּה קְשָׁרִים
וְחִלּוּת סְבִיבָה, כַּכְּמָה מְרַגְלִיּוֹת
וְאַבְנִים יְקָרוֹת מְלֵאוֹת סְגֻלוֹת,
סוּכָבִים אֲצִלו כְּדָמוֹת פְּעֻמוֹנִים
וְרַמּוֹנִים שֶׁל לְבוּשֵׁי הַמֶּלֶךְ
וְהַמֶּלֶכֶה, שֶׁהֵם אַרְבָּעָה בְּגָדֵי לָבָן
וְאַרְבָּעָה בְּגָדֵי זָהָב, מִצַּד שֶׁל שְׁנֵי
שְׁמוֹת - 'הַיְהוָה אֲדֹנָי'. כְּשֶׁמוֹ כֵּן
כֶּסֶף, כֶּסֶף, כֶּסֶף, כֶּסֶף, כֶּסֶף, כֶּסֶף, כֶּסֶף,
שָׁמוּ כָּל כַּף פְּאֶשֶׁר רוּצָה לַעֲלוֹת
בְּהִיכַל הַלְהוֹת שֵׁם חֲתָן בְּכַלְתּוֹ
בַּחַי בְּרֻכּוֹת הַתְּפִלָּה, שֶׁהִיא

(בְּהִיכַל לְהַתְּיַחַד שֵׁם הַתְּפִלָּה בַּחַי בְּרֻכּוֹת שֶׁל

הַצַּדִּיק שְׁחוּא) כְּמֵרָאָה הַקְּשֶׁת.

אֵין דוֹרְשִׁין בְּמֵרְבָּבָה בְּיַחֲדֵי, עַמִּיָּה
הָא אֵינוֹן שְׁנַיִם בְּדִרְשָׁא. וְלֹא צָרִיף תַּמָּן לְמַשְׁמַע
קָלָא בְּצִלוֹתֶיהָ. אֲלֵא (שְׁמוּאֵל א א) רַק שְׁפַתֶּיהָ נְעוֹת וְקוֹלָהּ
לֹא יִשְׁמַע, וְבַהֲאֵי רִזָּא (בְּמַדְבָּר ג) וְהִזָּה הַקְּרָב יוֹמַת. וְהָכִי
בְּאֲצִילוֹת (ד"א בְּצִלוֹתָהּ) כָּל חַד מְצַלִּי בַחֲשָׁא, דְלֵא אֲשַׁתְּמַע
צִלוֹתֶיהָ לְגַבֵּי חֲבָרֶיהָ. כְּגוֹן מֵאֵן דְּדָרִישׁ לְחֲבָרֶיהָ, וְיִשְׁתַּיִק
דְּבוּר לְגַבֵּיהָ, לֹא צָרִיף לְמַעַבְד אֲלֵא דְבוּר בַּחֲשָׁא, דְלֵא
יִשְׁמַע חֲבָרֶיהָ. וּבְגִין דָּא אוּקְמוּהָ רַבָּנָן, כָּל הַמְּשַׁמֵּיעַ קוּלוֹ
בַּתְּפִלָּתוֹ, הָרִי זֶה מְקַטְנֵי אִמְנָה.

וּבְגִין כֶּף חִיוּן אֲשָׁא לְעִילָא, מְמַלְלָן כְּעַנְפִין דְּאֵילָנָא,
דְּהוּ מְתַקְבְּצִין תַּמָּן, בְּמַזְמוּטֵי חֲתָן וְכִלָּה. בְּאֵן
אַתָּר. בְּקְרִיאַת שְׁמַע, דְּתַמָּן וְאֲשַׁמַּע אֶת קוֹל כְּנַפְיָהֶם.
מְתַקְבְּצוֹת שֵׁם כְּמוֹ בְּשִׁמְחַת חֲתָן וְכִלָּה. בְּאֵיזָה מְקוּם? בְּקְרִיאַת שְׁמַע, שְׁשֵׁם וְאֲשַׁמַּע אֶת קוֹל
כְּנַפְיָהֶם, שֶׁהֵם ס"ד לְאַרְבַּע כְּנַפִּים, אַרְבַּע פְּעָמִים ס"ד עוֹלָיִם רַנּוֹ. וְזֶהוּ (רַמְבַּם לֵא) רַנּוֹ לְיַעֲקֹב

הַתְּפִלָּה דִּדְךָ, לְמַהוּי קְשִׁירָא לִיה, וְלַעֲטָרָא לִוֵן בַּתְּפִלִּין
דְּרִישָׁא, דְּאִיהוּ פְּאָר, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (יְחֻקָּאֵל כֹּד) פְּאָרְךָ
חִבְשׁ עָלֶיךָ. וְתַלַּת כְּרִיכִין דְּרְצוּעָה, לְקָבֵל ג' קְדוּשׁוֹת,
דְּאֵינוֹן קְדוּשׁ קְדוּשׁ קְדוּשׁ, (רְצוּעָה) קְדוּשָׁה לֵף יִשְׁלָשׁוּ.
וְצָרִיף לְכַרְכָּא לִוֵן בְּשִׁבְעַ בְּרֻכָּאן, דְּאֵינוֹן שִׁבְעַ בְּרֻכּוֹת
דְּקְרִיאַת שְׁמַע, בְּשַׁחַר שְׁתַּיִם לְפָנֶיהָ וְאַחַת לְאַחֲרֶיהָ.
וּבְעֶרְב שְׁתַּיִם לְפָנֶיהָ וְאַחַת לְאַחֲרֶיהָ.

וּכְלָהּ בַּחֲפוּפָה, דְּאִיהִי כְּדִיוּקְנָא דְכַנְפֵי מְצוּהָ, בְּצִיצִיּוֹת
מְזוּהָבוֹת, וְתַכְלַת וְלָבָן, כֶּסֶף דִּין וְכֶסֶף רַחֲמִים,
כָּלִיל דָּא כְּדָא. וְכַמָּה קְשָׁרִים וְחִלּוּיִן, סַתְרִיגָּה. כַּכְּמָה
מְרַגְלָאן וְאַבְנֵי קְרִינֵין, מְלִיץ סְגוּלוֹת, סַחְרִין לְגַבֵּיהָ,
כְּדִיוּקְנָא דְזָגִין וְרַמּוֹנֵין, דְלְבוּשֵׁי מְלָכָא וּמְטְרוֹנִיתָא,
דְּאֵינוֹן אַרְבָּעָה בְּגָדֵי לָבָן, וְאַרְבָּעָה בְּגָדֵי זָהָב, מַסְטָרָא
דְתַרְיִן שְׁמָהֵן, 'הַיְהוָה אֲדֹנָי', כְּשֶׁמוֹ כֵּן כֶּסֶף, כֶּסֶף, כֶּסֶף,
כֶּסֶף, כֶּסֶף, כֶּסֶף, כֶּסֶף, כֶּסֶף, כֶּסֶף, כֶּסֶף, כֶּסֶף,
שָׁמוּ כָּל כַּף פְּאֶשֶׁר רוּצָה לַעֲלוֹת
בְּהִיכַל הַלְהוֹת שֵׁם חֲתָן בְּכַלְתּוֹ, דְּאִיהִי
(נ"א בְּהִיכַל לְחַדָּא תַמָּן בְּצִלוֹתָהּ בַּח" כְּרָכָאן צַדִּיק דְּאִיהוּ) כְּמֵרָאָה
הַקְּשֶׁת.

אֵין דוֹרְשִׁין בְּמֵרְבָּבָה בְּיַחֲדֵי, כְּגוֹן דְּהַדוֹרְשׁ לְיַחֲדֵי, עַמִּיָּה
הָא אֵינוֹן שְׁנַיִם בְּדִרְשָׁא. וְלֹא צָרִיף תַּמָּן לְמַשְׁמַע
קָלָא בְּצִלוֹתֶיהָ. אֲלֵא (שְׁמוּאֵל א א) רַק שְׁפַתֶּיהָ נְעוֹת וְקוֹלָהּ
לֹא יִשְׁמַע, וְבַהֲאֵי רִזָּא (בְּמַדְבָּר ג) וְהִזָּה הַקְּרָב יוֹמַת. וְהָכִי
בְּאֲצִילוֹת (ד"א בְּצִלוֹתָהּ) כָּל חַד מְצַלִּי בַחֲשָׁא, דְלֵא אֲשַׁתְּמַע
צִלוֹתֶיהָ לְגַבֵּי חֲבָרֶיהָ. כְּגוֹן מֵאֵן דְּדָרִישׁ לְחֲבָרֶיהָ, וְיִשְׁתַּיִק
דְּבוּר לְגַבֵּיהָ, לֹא צָרִיף לְמַעַבְד אֲלֵא דְבוּר בַּחֲשָׁא, דְלֵא
יִשְׁמַע חֲבָרֶיהָ. וּבְגִין דָּא אוּקְמוּהָ רַבָּנָן, כָּל הַמְּשַׁמֵּיעַ קוּלוֹ
בַּתְּפִלָּתוֹ, הָרִי זֶה מְקַטְנֵי אִמְנָה.

וּבְגִין כֶּף חִיוּן אֲשָׁא לְעִילָא, מְמַלְלָן כְּעַנְפִין דְּאֵילָנָא,
דְּהוּ מְתַקְבְּצִין תַּמָּן, בְּמַזְמוּטֵי חֲתָן וְכִלָּה. בְּאֵן
אַתָּר. בְּקְרִיאַת שְׁמַע, דְּתַמָּן וְאֲשַׁמַּע אֶת קוֹל כְּנַפְיָהֶם.
מְתַקְבְּצוֹת שֵׁם כְּמוֹ בְּשִׁמְחַת חֲתָן וְכִלָּה. בְּאֵיזָה מְקוּם? בְּקְרִיאַת שְׁמַע, שְׁשֵׁם וְאֲשַׁמַּע אֶת קוֹל
כְּנַפְיָהֶם, שֶׁהֵם ס"ד לְאַרְבַּע כְּנַפִּים, אַרְבַּע פְּעָמִים ס"ד עוֹלָיִם רַנּוֹ. וְזֶהוּ (רַמְבַּם לֵא) רַנּוֹ לְיַעֲקֹב

שמחה. מתי? לאחר שנטול נקמה משונאיו וישרף האלילים שלהם. זהו שכתוב (משלי יא) ובאבד רשעים רנה. שהיא הנר (מ' שנים) להשלים ע"ב ע"ב ע"ב. ותלויים ס"ד.

ותלויים ס"ד משמונה א"ז. וכף ס"ד משמונה א"ז לארבעה צדדים - רנ"ו. וכאשר מגיע ל"ב, שהם א"ז א"ז א"ז א"ז, שהם ח' ח' ח' ח', מתחברת אות י' לכל צד, להיות ח"י יהו"ה, בח"י ברכות של התפלה שיש בהן ח"י פעמים יהו"ה, שעולים ע"ב. בזמן שהוא שמתחבר יהו"ה באדני על ידי ח"י העולים יאהדונהי, מיד חיות של אש שותקות. מה כתוב בהן?

(יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפיהן. בעמידתם של ישראל בגלות (בתפלה), תרפינה כנפיהן, כדי שלא ינדעו עד השעה ההיא.

וזה הוא רק שפתיה נעות. שהן פנפי החיות, וקולה לא ישמע. ומה שהיה חשמל, חיות אש מדברות, הן עתה שותקות. ומשום זה תקנו תפלה בלחש, וכן מעשה מרובה בלחש, לדבר שם בלחש בינו לבין עצמו. שלש תפלות תקנו, ובכלן ח"י יהו"ה, שהן ע"ב אותיות, בכל תפלה בשמונה עשרה ברכות, שהן רי"ו, וכלולות בחסד, בע"ב, ועם ל"ב נתיבות, והרי הן ר"נ חסר שמים שפלולות בעמוד האמצעי.

ומהקרבות נשמע על התפלה, ומהתפלה - לקרבן, כמו שנאמר בהם, (יחזקאל א) ואשמע את קול פנפיהם. כך בפרובים, (במדבר ז)

דאינון ס"ד לר' גדפין, ד' זמנין ס"ד, סלקין רנ"ו. והאי איהו, (ירמיה לא) רנו ליעקב שמחה. אימתי. לבתר דנטיל נוקמא משנאוי, ויוקיד טעון דלהון, הדא הוא דכתיב, (משלי יא) ובאבד רשעים רנה. איהו הנר (ס"א מ' שנים) לאשקמא ע"ב ע"ב ע"ב. ותלויין ס"ד.

ותלויין ס"ד, מן תמנא א"ז. והכי ס"ד מתמנא א"ז לד' סטרין, רנ"ו. וכד מטי לל"ב, דאינון א"ז א"ז א"ז א"ז, דאינון ח' ח' ח' ח', אתחבר י' לכל סטר, למחוי ח"י יהו"ה, בח"י ברכאן דצלותא, דאית בהון ח"י זמנין יהו"ה, דסלקין ע"ב. בההוא זמנא דמתחברא יהו"ה באדני בח"י עלמין יאהדונהי, מיד חיון דאש חשות. מה כתיב בהון. (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפיהן, בעמדם ישראל בגלותא (ג"א בצלותא), תרפינה כנפיהן, דלא ישתמודעון עד ההיא שעתא.

והא' איהו רק שפתיה נעות. דאינון פנפי החיות, וקולה לא ישמע. מה דהוי חשמל, חיון אשא ממללן, אינון חשות. ובגין דא תקינו צלותא בחשאי, והכי מעשה מרובה בחשאי, למללא תמן בחשאי, בינו לבין עצמו. ג' צלותין תקינו, ובכלהו ח"י יהו"ה, דאינון ע"ב אתרוון, בכל צלותא, בתמני סרי ברכאן, דאינון רי"ו, וכלילן בחסד, בע"ב, עם ל"ב נתיבות, והיינו ר"ן חסרין ב'. דכלילן בעמודא דאמצעיתא.

דמקרבנא אשתמע צלותא, צלותא מקרבנא. בגוונא דאתמר בהון, (יחזקאל א) ואשמע את קול פנפיהם. הכי בכרובים, (במדבר ז) וישמע את הקול מדבר אליו. בגוונא דכבש סלקין ונחתין ביה קרבנין ועלוון. הכי בצלותא, מלאכין סלקין תרי ונחתין תרי. ובגוונא דסיני, דביה משה ואהרן סלקין ונחתין, סלקין תרין ונחתין ב'. ובפקודא דא, אתרמיזו כל פקודין דאורייתא.

וישמע את הקול מדבר אליו. כמו הכבש שעולים ויורדים מלאכים עולים שנים ויורדים שנים. וכמו סיני, שבו משה ואהרן עולים ויורדים, עולים שנים ויורדים שנים. ובמצוה זו נרמזו כל מצוות התורה.

וְכֵן כָּאֲשֶׁר הָיָה פּוֹתַח רַבִּי עֲקִיבָא
בְּמַעֲשֵׂה מְרֻכְבָּה, פִּיּו הָיָה סִינִי,
וְקוֹלוֹ הָיָה סֵלֶם, שָׁבוּ מְלָאכִים
עוֹלִים וְיוֹרְדִים. בְּכָל דְּבוּר וְדְבוּר
שְׁלוֹ הָיָה רֹכֵב עָלָיו מְלֵאָךְ
מְטֻטְרוֹׁן. הוּא רָכַב לְשִׁכְנֵיהָ
שֶׁכְּלוּלָהּ בּוֹ סְפִירוֹת, עֲמוּד
הָאֲמֻצְעִי, שֶׁהוּא שֵׁם יוֹׁד ה"א
וְא"ו ה"א מִבְּפָנִים. וְהִשְׁכִּינָהּ
שֶׁכְּלוּלָהּ מֵעֶשֶׂר סְפִירוֹת, מִבְּחוּץ.
וְהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשִׁכְנֵיתוֹ הֵם
רָכַב וּמְרֻכְבָּה. (עֲלוֹת הָעֹלוֹת) הָעֲמוּד
הָאֲמֻצְעִי הוּא רָכַב לְעֵלֶת הָעֹלוֹת.
וְהִשְׁכִּינָהּ הִיא רָכַב לְעֲמוּד
הָאֲמֻצְעִי וְעֵלֶת הָעֹלוֹת הוּא
הַמֵּיחָד לְכָל, וּמִסְדֵּר לְכָל, וּמֵאִיר
בְּכָל. אוֹרוֹ עוֹבֵר בְּנִשְׁמָה וּבַגּוֹף
וּבְלְבוּשׁ, וְאֵין בּוֹ שְׁנַיִ וְשִׁתְּפוּת
וְחֻשְׁבוֹן וְתַמּוּנָה וְדַמְיוֹן מִכָּל
הַמְרַכְּבוֹת וּמֵרָאָה וְדַמְיוֹן שְׁנֵרָאָה
בְּעֵין הַשֶּׁכֶל. מְדַרְגּוֹת עֲלִיוֹנוֹת
וְתַחְתּוֹנוֹת הֵן רָכַב וּמְרֻכְבָּה אֶצְלוֹ,
וְעָלָיו אֵין מִי שְׂרוּכָב.

קִשְׁת - סִימָן תְּקִיעָה שְׁבָרִים
תְּרוּעָה. וְהֵם סִימָן הַמְרַכְּבָה שֶׁל
הָאֲבוֹת. תְּקִיעָה - שֶׁל אֲבָרָהָם.
שְׁבָרִים - שֶׁל יִצְחָק. תְּרוּעָה - שֶׁל
יעֲקֹב, שְׁנֵאֲמַר בּוֹ (בַּמְדַּבֵּר כֵּן)
וְתְרוּעַת מְלָךְ בּוֹ. וְשִׁלְשָׁה צְבָעִים
נִרְאִים בּוֹ, לְכֵן אָדָם וְיִרְקָה. וּמֵצֵד
הַגְּבוּרָה נִקְרָא (שְׁמוּאֵל-א ב) קִשְׁת
גְּבוּרִים חֲתִים. וּמֵצֵד הַיְמִינִי -
(יִחְזָקֵאל א) כְּמֵרָאָה הַקִּשְׁתִּי אֲשֶׁר
יְהִיָּה בְּעֵנָן בְּיוֹם הַגִּשְׁם. כָּאֲשֶׁר
נִרְאָה בְּיוֹם הַגִּשְׁם - מֵרָאָה
רַחֲמִים. וְכָאֲשֶׁר נִרְאָה בְּלֵי מִטֵּר
- מֵרָאָה דִּין. וְכָאֲשֶׁר מֵעֵרֵב בֵּין
גִּשְׁם וְשֶׁמֶשׁ - מֵרָאָה דִּין וְרַחֲמִים
כְּלוּלִים. וְזוֹהִי אוֹת שׁ מִשְׁדֵּי,
שִׁלְשָׁה עֲנָפֵי הָאֲבוֹת, שֶׁהֵם יְהו"ה

אֱלֹהֵינוּ וְיְהו"ה. שִׁלְשָׁה שְׁמוֹת כְּנֶגֶד שִׁלְשָׁה עֲנָפֵי הָאֲבוֹת, וּבְהֵם י"ד אוֹתוֹת, בְּחֻשְׁבוֹן אוֹתוֹת
ד"י מִשְׁדֵּי. וּמְלַבּוֹשׁ שֵׁם שְׁדֵי הוּא מְטֻטְרוֹן, שֶׁכֶּף עוֹלָה בְּחֻשְׁבוֹן שְׁדֵי. (ע"כ רַעִיא מוֹחִיבָנָא).

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, יֵאֵמַר לָנוּ הַרְבּ, (מֵאֵל) דְּבָרִים עֲלִיוֹנִים שֶׁל רֵאשׁ הַשְּׁנָה. פֶּתַח רַבִּי שְׁמֻעוֹן וְאָמַר,

וְחָכְבִּי כֵּן הוּא פֶּתַח רַבִּי עֲקִיבָא בְּמַעֲשֵׂה מְרֻכְבָּה, פּוֹמִיָּה
הָיָה סִינִי, וְקָלִיָּה הָיָה סֵלֶם, דְּבִיָּה מְלָאכִין סִלְקִין
וְנַחְתִּין. בְּכָל דְּבוּר וְדְבוּר דִּילֵיה, הָיָה רֹכֵב עָלָיָה מְלֵאָךְ
מְטֻטְרוֹׁן. אִיהוּ רָכַב לְשִׁכְנֵתָא, דְּכִלְלָא בֵּיה סְפִירָן
עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא, דְּאִיהוּ יוֹׁד ה"א וְא"ו ה"א מְלַגּוּ.
דְּשִׁכְנֵתָא כִּלְיָא מִי סְפִירָן, דְּלָבַר. וְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא
וְשִׁכְנֵתָיָה, רָכַב וּמְרֻכְבָּה. (עֲלוֹת הָעֹלוֹת) עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא,
רָכַב לְעֵלֶת הָעֹלוֹת. וְשִׁכְנֵתָיָה, רָכַב לְעֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא.
וְעֵלֶת הָעֹלוֹת אִיהוּ דְּמֵיחָד לְכָלָא, וּמִסְדֵּר לְכָלָא, וְנִהִיר
בְּכָלָא. נְהוּרִיָּה אַעֲבַר בְּנִשְׁמָתָא וּגּוֹפָא וּלְבוּשָׁא. וְלִית בֵּיה
שְׁנַיִ וְשׁוֹתְפוּ וְחוּשְׁבָן וְתַמּוּנָה וְדַמְיוֹן מִכָּל מְרַכְּבָתָא,
וּמֵרָאָה וְדַמְיוֹן דְּאִתְחַזְוִיָּא בְּעֵין הַשֶּׁכֶל. דְּרַגִּין עֲלֵאִין
וְתַתֵּאִין, אֵינוֹן רָכַב וּמְרַכְּבָתָא לְגַבֵּיה, וְעָלִיָּה לִית מָאן
דְּרָכִיב.

קִשְׁת, סִימָן תְּקִיעָה שְׁבָרִים תְּרוּעָה. וְאֵינוֹן סִימָן מְרֻכְבָּה
דְּאֲבָהָן. תְּקִיעָה, דְּאֲבָרָהָם. שְׁבָרִים, דְּיִצְחָק.
תְּרוּעָה, דְּיעֲקֹב. דְּאֲתַמַּר בֵּיה (בַּמְדַּבֵּר כֵּן) וְתְרוּעַת מְלָךְ בּוֹ.
וְג' גּוּוּנִין אִתְחַזְוִיָּין בֵּיה, חֲזוֹר סוּמָק וְיִרוּק. וּמִסְטֻרָא
דְּגְבוּרָה, אֲתַקְרִי (דף רל"א ע"א) (שְׁמוּאֵל א ב) קִשְׁת גְּבוּרִים
חֲתִים. וּמִסְטֻרָא דִּימִנָא, (יִחְזָקֵאל א) כְּמֵרָאָה הַקִּשְׁתִּי אֲשֶׁר
יְהִיָּה בְּעֵנָן בְּיוֹם הַגִּשְׁם. כֵּן אִתְחַזֵּי בְּיוֹם הַגִּשְׁם, אֲחִזֵּי
רַחֲמֵי. וְכֵן אִתְחַזֵּי בְּלֵא מִטֻרָא, אֲחִזֵּי דִינָא. מְעוֹרֵב בֵּין
מִטֻרָא וְשֶׁמֶשׁ, אֲחִזֵּי דִינָא וְרַחֲמֵי כִּלְיָל. וְהִיא אִיהוּ שׁ
מִן שְׁדֵי, תֵּלֶת עֲנָפֵי אֲבָהָן, דְּאֵינוֹן יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ יְהו"ה,
תֵּלֶת שְׁמֵהוֹן לְקַבֵּל תֵּלֶת עֲנָפֵי אֲבָהָן. וּבְהוֹן יוֹד אֲתוּוֹן,
בְּחוּשְׁבוֹן ד"י מִן שְׁדֵי. וּלְבוּשׁ דְּשְׁדֵי, מְטֻטְרוֹן, דְּהִכֵּי סִלְיָק
בְּחוּשְׁבוֹן שְׁדֵי. (ע"כ רַעִיא מוֹחִיבָנָא).

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, לֵימָא לָנוּ מוֹ, (כ"א פֵּאֲלִין) מְלִין
מְעֻלָּתָא דְּרֵאשׁ הַשְּׁנָה. פֶּתַח רַבִּי שְׁמֻעוֹן

אֱלֹהֵינוּ וְיְהו"ה. שִׁלְשָׁה שְׁמוֹת כְּנֶגֶד שִׁלְשָׁה עֲנָפֵי הָאֲבוֹת, וּבְהֵם י"ד אוֹתוֹת, בְּחֻשְׁבוֹן אוֹתוֹת
ד"י מִשְׁדֵּי. וּמְלַבּוֹשׁ שֵׁם שְׁדֵי הוּא מְטֻטְרוֹן, שֶׁכֶּף עוֹלָה בְּחֻשְׁבוֹן שְׁדֵי. (ע"כ רַעִיא מוֹחִיבָנָא).

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, יֵאֵמַר לָנוּ הַרְבּ, (מֵאֵל) דְּבָרִים עֲלִיוֹנִים שֶׁל רֵאשׁ הַשְּׁנָה. פֶּתַח רַבִּי שְׁמֻעוֹן וְאָמַר,

וְאָמַר (מלכים ב ד) וַיְהִי הַיּוֹם. בְּכָל אֶתֶר דְּכֵתִיב וַיְהִי, אִיהוּ צֵעַר, וַיְהִי בִימֵי צֵעַר. וְדָאֵי, וַיְהִי הַיּוֹם, יוֹמָא דְאִית בֵּיה צֵעַר, וְדָא הוּא רֵאשׁ הַשָּׁנָה, יוֹמָא דְאִית בֵּיה דִּינָא קִשְׂיָא עַל עֲלָמָא. וַיְהִי הַיּוֹם וַיַּעֲבֹר אֱלִישַׁע אֶל שׁוּנָם, יוֹמָא דְרֵאשׁ הַשָּׁנָה הַזֶּה. וּבְכָל אֶתֶר וַיְהִי הַיּוֹם, דָּא רֵאשׁ הַשָּׁנָה. (איוב א) וַיְהִי הַיּוֹם וַיָּבֹאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים, יוֹם רֵאשׁ הַשָּׁנָה הַזֶּה.

(מלכים-ב ד) וַיְהִי הַיּוֹם. בְּכָל מְקוֹם שְׁכֵתוּב וַיְהִי - הוּא צֵעַר. וַיְהִי בִימֵי - צֵעַר וְדָאֵי. וַיְהִי הַיּוֹם - יוֹם שֵׁישׁ בּוּ צֵעַר, וְזֵהוּ רֵאשׁ הַשָּׁנָה, יוֹם שֵׁישׁ בּוּ דִין קִשְׂיָה עַל הָעוֹלָם. וַיְהִי הַיּוֹם וַיַּעֲבֹר אֱלִישַׁע אֶל שׁוּנָם - יוֹם שֵׁל רֵאשׁ הַשָּׁנָה הַזֶּה. וּבְכָל מְקוֹם וַיְהִי הַיּוֹם - זֵה רֵאשׁ הַשָּׁנָה. (איוב א) וַיְהִי הַיּוֹם וַיָּבֹאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים - יוֹם רֵאשׁ הַשָּׁנָה הַזֶּה.

בְּכָל זְמַנָּא תְרִין יוֹמֵין אֵינּוּן, מָאֵי טַעֲמָא. בְּגִין, דְּלֵהוּי יִצְחָק פְּלִיל דִּינָא וְרַחֲמֵי, תְרִין יוֹמֵין וְלֹא חֵד. דְּאֶלְמָלָא יִשְׁתַּכַּח יַחֲדָאֵי, יַחֲרִיב עֲלָמָא. וְעַל דָּא כֵתִיב תְרִין זְמַנִּין, וַיְהִי הַיּוֹם וַיְהִי הַיּוֹם.

בְּכָר פַּעַם שְׁנֵי זְמַיִם הֵם. מַה הַטַּעַם? כְּדִי שִׂיחֵיהּ יִצְחָק כְּלוּל מִדִּין וְרַחֲמִים, שְׁנֵי זְמַיִם וְלֹא אֶחָד. שְׂאֵם יִמְצֵא יַחֲדִי, יַחֲרִיב הָעוֹלָם. וְעַל זֵה כְּתוּב שְׁתֵּי זְמַנִּים וַיְהִי הַיּוֹם וַיְהִי הַיּוֹם.

וַיָּבֹאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים, אֵלֶיךָ בֵּית דִּין רַבְרַבָּא. בְּנֵי הָאֱלֹהִים וְדָאֵי, בְּנוֵי דְמִלְפָּא קְרִיבִין לְגַבְיֵיהּ. וְאֵינּוּן שְׁבַעִין מְמַנָּן, דְּסַחֲרִין תְּדִירָא לְמִלְפָּא. וְאֵינּוּן חֲתֻכִּין דִּינָא עַל עֲלָמָא. לְהַתִּיצֵב עַל יְיָ, וְכִי עַל יְיָ קִיַּיְמִי. אֶלָּא, בְּשַׁעֲתָא דְאֵלֶיךָ קִיַּיְמִי עַל דִּינָא, דִּינָא קְדַמָּא דְכֻלָּא בֵּיה, מָאן הוּא. דְּלֹא יוֹקִיר לְשַׁמָּא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וְדְלֹא יוֹקִיר לְאוּרִייתָא וְלַעֲבָדֵי. אוֹף הֲכִי, מָאן הוּא דְלֹא חִיִּישׁ עַל יְקָרָא דְשַׁמָּא קְדִישָׁא, דְּלֹא יַתְחַלֵּל בְּאַרְעָא. מָאן הוּא דְלֹא חִיִּישׁ לִיקְרִיָּה דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, מָאן הוּא דְלֹא שׁוּי יְקָר לְשַׁמָּא דָּא. וַיָּבֹאוּ גַם הַשֵּׁטֶן בְּתוֹכֵם, גַּם, לְרַבּוֹת הֵיאָּא נּוֹקְבָא דִּילֵיהּ. אוֹף הֲכִי לְהַתִּיצֵב עַל יְיָ, דְאִיהוּ חִיִּישׁ נְמִי לִיקְרָא דְשַׁמָּא דָּא.

וַיָּבֹאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים - אֵלֶיךָ בֵּית דִּין הַגְּדוֹל. בְּנֵי הָאֱלֹהִים - וְדָאֵי בְּנֵי שֵׁל הַמֶּלֶךְ קְרִבִים אֵלָיו. וְהֵם שְׁבַעִים מְמַנִּים שְׁסוּבְבִים תְּמִיד אֵת הַמֶּלֶךְ, וְהֵם חוֹתְכִים דִּין עַל הָעוֹלָם. לְהַתִּיצֵב עַל ה', וְכִי מַעַל ה' עוֹמְדִים? אֶלָּא בְּשַׁעֲתָא שְׂאֵלָא עוֹמְדִים בְּדִין, דִּין הַרְאִישׁוֹן שְׁהַכֵּל בּוּ מַהוּ? מִי שְׂלֵא מְכַבֵּד לְשֵׁם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשְׂלֵא מְכַבֵּד לְתוֹרָה וְלַעֲבָדָיו. אַף כִּף - מִי הוּא שְׂלֵא חוֹשֵׁשׁ עַל כְּבוֹדוֹ שֵׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ שְׂלֵא יַתְחַלֵּל בְּאַרְץ. מִי הוּא שְׂלֵא חוֹשֵׁשׁ לְכְבוֹדוֹ שֵׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִי הוּא שְׂלֵא נוֹתֵן כְּבוֹד לְשֵׁם זֵה. וַיָּבֹאוּ גַם הַשֵּׁטֶן בְּתוֹכֵם, גַּם - לְרַבּוֹת אוֹתָהּ הַנְּקֻבָּה שְׂלֵו. אַף כִּף לְהַתִּיצֵב עַל ה', שְׁהוּא חוֹשֵׁשׁ גַּם לְכְבוֹדוֹ שֵׁל שֵׁם זֵה.

הָבָא אֶפְלִיגוּ עֲמוּדֵין קְדַמָּאִין דְּעֲלָמָא. חֵד אָמַר, אִיּוֹב מְחַסִּידֵי אַמּוֹת הָעוֹלָם הַזֶּה. וְחֵד אָמַר, מְחַסִּידֵי יִשְׂרָאֵל הַזֶּה. וְאַלְקֵי, לְכַפְרָא עַל עֲלָמָא. דְּהָא יוֹמָא חֵד אֲשַׁכְחִיָּה רַב הַמְּנוּנָא לְאֵלֵיהּ. אָמַר לֵיה, וְדָאֵי תְנִינָן

בְּאֵן נְחֻלְקוּ עֲמוּדֵי עוֹלָם הַרְאִישׁוֹנִים. אֶחָד אָמַר, אִיּוֹב מְחַסִּידֵי אַמּוֹת הָעוֹלָם הַזֶּה. וְאַחַד אָמַר, מְחַסִּידֵי יִשְׂרָאֵל הַזֶּה. וְלִקְהָ לְכַפֵּר עַל הָעוֹלָם. שְׁהֵרִי יוֹם אֶחָד מְצִאוּ רַב הַמְּנוּנָא לְאֵלֵיהּ. אָמַר לוֹ, וְדָאֵי לְמַדְנּוּ שֵׁישׁ צַדִּיק וְרַע

לו, רשע וטוב לו. אָמַר, צַדִּיק -
 כָּל שְׂמֵמֵעֵטִין לוֹ חוֹבוֹתָיו, נוֹתְנִים
 לוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה חוֹבוֹ, וְעַל כֵּן צַדִּיק
 וְרַע לוֹ. וְכָל שְׂמֵרְבִין עוֹנוֹתָיו
 וּמִמַּעֲטִים זְכוּתָיו, נוֹתְנִים לוֹ
 שְׂכָרוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה - רִשְׁעֵי וְטוֹב
 לוֹ. אָמַר לוֹ, דִּינָיו שָׁל רַבּוֹן
 הָעוֹלָם עֲתִיקִים (עֲמִיקוֹת), אֲבָל
 בְּשַׁעֲהַ שְׂרוּצָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 לְכַפֵּר חוֹבוֹת שֶׁל הָעוֹלָם, מְלַקֵּחַ
 בְּזָרוּעַ שְׁלֵהֶם וּמְרַפֵּא לְכֹלָם. מִשָּׁל
 לְרוּפֵא שֶׁהֲלַקָּה לְזָרוּעַ לְהַצִּיל כָּל
 הַיִּבְרִיָּם, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (יִשְׁעִיָּה נג)
 וְהוּא מַחֲלֵל מִפְּשַׁעְנוּ וְגו'.

כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בְּאוֹתוֹ יוֹם שֶׁל רֹאשׁ
 הַשָּׁנָה, שְׁעוֹמְדִים שְׁבַעִים כְּסֹאוֹת
 לְדוֹן דִּין הָעוֹלָם, כְּמָה הֵם בְּעֲלֵי
 מַגְנִים, קְטֹגוֹרִים, שְׁעוֹמְדִים
 לְמַעְלָה. אֵלֹהֵי מִימִינִים לְזִכְרוֹת,
 וְאֵלֹהֵי מִשְׁמָאלִים לְחֻבָּה לְהַזְכִּיר
 חוֹבוֹת הָעוֹלָם, חוֹבוֹת שֶׁל כָּל
 אָחָד וְאָחָד. וְעַל זֶה צְרִיף הָאֵדָם
 לְפָרֵשׁ חוֹבוֹתָיו, כָּל אָחָד וְאָחָד
 כְּמוֹ שֶׁהוּא. מִשּׁוּם שֶׁמִּי שֶׁמְפָרֵשׁ
 חֵטְאוֹ, לֹא נִמְסַר דִּינּוֹ אֶלָּא בְּיַד
 הַמְּלַךְ, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּלַבְדּוֹ.
 וּמִי שֶׁדָּן אוֹתוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 - הוּא לְטוֹב. וְעַל זֶה בִּקֵּשׁ דָּוִד
 הַמְּלַךְ (וְאִמְר), (תְּהִלִּים מג) שֶׁפְּטַנִּי
 אֱלֹהִים. אַתָּה, וְלֹא אַחֵר. וְכֵן
 שְׁלֵמָה אָמַר, (מַלְכִּים א ח) לַעֲשׂוֹת
 מִשְׁפַּט עַבְדּוֹ. הוּא, וְלֹא אַחֵר. וְכָל
 בֵּית דִּין מִתְרַחֵקִים מִמֶּנּוּ.

וְעַל זֶה צְרִיף לָנוּ לְפָרֵשׁ הַעֲבֵרוֹת
 שֶׁל כָּל אֵיבָר וְאֵיבָר, וְכָל מָה
 שֶׁעוֹשֶׂה בְּפָרֵט. וְהוּא שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים
 לב) חֲטָאתִי אֹדִיעֶךָ וְגו'. וּלְבִסּוֹף
 - וְאַתָּה נִשְׂאת עוֹן חֲטָאתִי סְלָה.
 מִנֵּיִן לָנוּ? מִמַּשָּׂה, שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת
 לב) אֲנִי חֲטָא הָעַם הַזֶּה וְגו'.
 בְּיִשְׂרָאֵל כְּתוּב, (שְׁמוּאֵל א יב) חֲטָאוּנוּ
 כִּי עֲזַבְנוּ אֶת ה'. שְׁאֵם תֹּאמַר זֶה
 בְּיַחֲדִיד, אֲבָל בְּצַבּוּר לֹא - הָרִי
 כְּתוּב פְּסוּק זֶה. וְאֵם תֹּאמַר זֶה

דְּאִית צַדִּיק וְרַע לוֹ, רִשְׁעֵי וְטוֹב לוֹ. אָמַר, צַדִּיק,
 כָּל שְׂמֵמֵעֵטִין לוֹ חוֹבוֹתָיו נוֹתְנִין לוֹ בְּעוֹלָם
 הַזֶּה חוֹבוֹ, וְעַל כֵּן צַדִּיק וְרַע לוֹ. וְכָל שְׂמֵרְבִין
 עוֹנוֹתָיו, וּמִמַּעֲטִין זְכוּתָיו, נוֹתְנִין לוֹ שְׂכָרוֹ
 בְּעוֹלָם הַזֶּה, רִשְׁעֵי וְטוֹב לוֹ. אָמַר לִיה, דִּינָיו
 דְּמֵאֲרֵי עֲלֵמָא עֲתִיקִין (ס"א עֲמִיקוֹת) אֲבָל בְּשַׁעֲתָא
 דְּבַעֲי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְכַפֵּרָא חוֹבִין דְּעֲלֵמָא,
 אֲלֵקֵי בְּדְרוּעָא דְּלֵהוֹן, וְאֲסִי לְכוּלְהוּ. מִתַּל
 לְאֲסִיָּא, דְּאֲלֵקֵי לְדְרוּעָא, לְשִׁיזְבָא לְכָל
 שְׁיִפִּין. כְּמָה דְּכְתִיב, (יִשְׁעִיָּה נג) וְהוּא מַחֲלֵל
 מִפְּשַׁעְנוּ וְגו'.

כְּמָה דְּאֲתֵמַר, בְּהָהוּא יוֹמָא שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה,
 דְּקִיָּמִין שְׁבַעִין קַתְדָּרָאִין לְמִידָן דִּינָא
 לְעֲלֵמָא, כְּמָה אֵינוֹן מֵאֲרֵי תְרִיסִין, קְטִיגוֹרִין,
 דְּקִיָּמִי לְעִילָא. אֵלִין מִיָּמִינִין לְזִכְרוֹ וְאֵלִין
 מִשְׁמָאלִין לְחוּבָא, לְאֲדַפְרָא חוֹבִין דְּעֲלֵמָא,
 חוֹבִין דְּכָל חַד וְחַד. וְעַל דָּא אֲצִטְרִיךְ לְפָר
 נֶשׁ, לְפָרֵשׁא חוֹבוֹי, כָּל חַד וְחַד כְּמָה דְּאִיהוּ,
 בְּגִין דְּמֵאֵן דְּמְפָרֵשׁ חֲטָאוֹי, לֹא אֲתִמְסַר דִּינָיָה,
 אֶלָּא בְּיַד דְּמַלְכָּא, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּלַחֲדוּי.
 וּמֵאֵן דְּדָאִין לִיה קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אִיהוּ לְטָב.
 וְעַל דָּא בְּעָא זָרוּד מַלְכָּא, (וְאִמְר) (תְּהִלִּים מג) שֶׁפְּטַנִּי
 אֱלֹקִים, אַנְתָּה, וְלֹא אַחֲרָא. וְכֵן שְׁלֵמָה אָמַר,
 (מַלְכִּים א ח) לַעֲשׂוֹת מִשְׁפַּט עַבְדּוֹ, הוּא, וְלֹא
 אַחֲרָא, וְכָל בֵּית דִּין בְּדִילִין מִמֶּנּוּ.

וְעַל דָּא אֲצִטְרִיךְ לֹוֹן לְפָרֵשׁא חוֹבִין דְּכָל
 שְׁיִיפָא וְשְׁיִיפָא, וְכָל מָה דְּעַבִּיד בְּפָרֵט.
 הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (תְּהִלִּים לב) חֲטָאתִי אֹדִיעֶךָ וְגו'.
 לְבַתֵּר וְאַתָּה נִשְׂאת עוֹן חֲטָאתִי סְלָה. מִנְלָן.
 מִמַּשָּׂה, דְּכְתִיב (שְׁמוֹת לב) אֲנִי חֲטָא הָעַם הַזֶּה
 וְגו'. בְּיִשְׂרָאֵל כְּתִיב, (שְׁמוּאֵל א יב) חֲטָאוּנוּ כִּי עֲזַבְנוּ
 אֶת יי, דְּאִי תִימָא הָאֵי בְּיַחֲדִיד, אֲבָל בְּצַבּוּר לֹא.
 הָא כְּתִיב קָרָא דָּא. וְאִי תִימָא הָא בְּצַבּוּר, אֲבָל

בצבור, אָבֵל שליח שלהם לא - הרי כתוב (שמות לב) וַיֵּשֶׁב מֹשֶׁה אֶל ה' וַגּוֹ'. וכתוב (שם) וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם וַגּוֹ'. מה הטעם? מי שמפרש חובותיו, בית דין מתרחקים ממנו, משום שכן אדם קרוב לעצמו ולא נדון על פיו.

ועוד, לא עוזב למקטרג ללמד עליו חוב ומום. שכן אדם יקדים ויאמר, ולא יתן מקום לאחר לומר, ואז הקדוש ברוך הוא מוחל לו. זהו שכתוב (משלי כח) ומודה ועוזב ירוחם.

בימי ראש השנה מתקנים בית דין פסא למלך לדון את כל העולם, וישראל נכנסים בראשונה בדין לפניו, שירבו הרחמים. (לפני שירבה הרגז). למדנו, ומשפט עמו ישראל דבר יום ביומו. יום ביומו מה הוא? אלא אלו שני ימים של ראש השנה. מדוע שני ימים? משום שהם שני בתי דין שמתחברים כאחד. דין עליון, שהוא קשה, בדין פחותון, שהוא רפה, ושניהם נמצאים.

ועל זה לא יודעים אלו הבבלים סוד של היבבה והלילה, ולא יודעים ששניהם צריכים, יללה שהוא דין תקיף. שלשה שברים שהוא דין רפה, גניחות שגונח ברפיון. הם לא יודעים, ועושים שניהם. ואנו יודעים ועושים שניהם. (ועל זה סוד היבבה והלילה, ושניהם צריכים. אלו הבבלים אינם יודעים, ועושים שניהם.) והכל יוצא לדרך אמת.

פתח ואמר, (תהלים פא) תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו. תקעו בחדש שופר, מהו בחדש? זה בית דין רפה, שנקרא חדש. בכסה - (כסא של העולם העליון, כסא של אות ה', זה פחד יצחק שהוא כסא מלך העליון. עוד בכסה) זה דין קשה, פחד יצחק. דין שמתפסה תמיד, שאין הוא דין בגלוי. פי חק - זה דין רפה.

שליחא דלהון לא, הא כתיב (שמות לב) וַיֵּשֶׁב מֹשֶׁה אֶל יי וַגּוֹ'. וכתוב (שמות לב) וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם וַגּוֹ'. מאי טעמא. מאן דמפרש חוביה, בי דינא בדילין מיניה, בגין דבר נש קריב לגרמיה, ולא אתדן על פומיה.

ותו, לא שביק למקטרגא לאולפא עליה חובא מומא. דבר נש יקדים (דף קל"א ע"ב) ויימא, ולא יהיב דוכתא לאחרא למימר. פדין קדשא בריה הוא מחיל ליה, הדא הוא דכתיב, (משלי כח) ומודה ועוזב ירוחם.

ביומי דראש השנה, מתקנין בי דינא כורסייא למלפא, למידן פל עלמא. וישראל עליון בקדמיתא בדינא קמיה, דליפוש רחמי. (ס"א קמיה דליפוש רחמיא) תנן ומשפט עמו ישראל דבר יום ביומו, יום ביומו מאי הוא. אלא הני תרי יומין דראש השנה. אמאי תרי יומין. בגין דאינון תרי בי דינא, דמתחברין כחדא. דינא עלאה, דאיהו קשיא, בדינא תתאה, דאיהו רפיא, ותרווייהו משתכחי.

ועל דא לא ידעי הני בבלאי, רזא דיבבא ויללותא, ולא ידעי דתרווייהו אצטריכו, יללותא דאיהו דינא תקיפא. תלת תבירין דאיהו דינא רפיא, גנוחי גנח רפיא. אינון לא ידעי, ועבדין תרווייהו. ואגן ידעינן, ועבדינן תרווייהו. (ס"א ועל דא רזא דיבבא ויללת ותרווייהו אצטריכו, הני בבלאי, אינון לא ידעי, ועבדין תרווייהו.) וכלא נפקין לארח קשוט.

פתח ואמר, (תהלים פא) תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו. תקעו בחדש שופר, מאי בחדש. דא בי דינא רפיא, דאקרי חדש. בכסה: (כס דעלמא עלאה, כ"ס ה' דא פחד יצחק דאיהו כס למלכא עלאה, תו בכסה) דא דינא קשיא, פחד יצחק. דינא דאתפסיא תדיר, דלאו איהו דינא באתגלייא.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

”הראנו בבנינו שמהנו בתקוננו”

ה'רשב"י זי"ע יושב אתנו בלומדינו תורתו
אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו
עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך
בעטרוותיו בראש, וישב בגוון, עכל"ק
(הצה"ק רבי אברהם אזולאי, הצה"ק רבי אברהם גלאנטי זצ"ל, "אור החמה" קכ"ג ע"ב)